

A lap szellemi részére vonatkozó minden közlemény
Margitai József szerkesztő nevére küldendő.

Kiadóhivatal:

Fischel Fülöp könyvkereskedése,
Ide küldendők az előfizetési díjak,
nyilvánterkek és hirdetések.

Hirdetések jutányosan számíttatnak.

MURAKÖZ

magyar és horvát nyelven megjelenő társadalmi, ismeretterjesztő és szépirodalmi hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer: vasárnap.

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

Hirdetések elfogadtatnak:

Budapest: Goldberger A. V. és
Eckstein B. hird. irod. Bécsben:
Schalek H., Dukas M., Ooppelik A.,
Daube G. L. és társánál és Herndl.
Brünnen: Stern M.

Nyilvántér petitsorra 10 kr.

A »Csáktornyai Takarékpénztár«, »Muraközi Takarékpénztár«, a »Csáktornya Vidéki Takarékpénztár« sat. hivatalos közlönye.

Szt. István ünnepén.

Aug. 20-án ismét nagy ünnep virrad fel a magyar nemzetre. A honfiai kegyelet, mely mindig kiváló fényvel ünnepelte meg a magyar nemzet első nagy királyának emlékét, ez évben, midőn a magyar nemzet ezeréves fennállását ünnepli, se feledkezhetik meg arról a szentéletű nagy királyról, ki a magyar népből, melyet Álmos Ázsai vadonjaiból mai hazájába vezetett, nemzetet és a hazából, melyet a magyar nép első vezére, Árpád számára vitézséggel és hősiességgel elfoglalt, államot alkotott.

Nemzeti történelmünk legfényesebb lapjai szólnak arról az áldásos működésről, mely a messze Ázsiából mai hazájába bevándorolt magyar nép erkölcsait szelidekké tette s e nemzetet a Keleten a nyugati műveltség első rangú harcosává avatta fel. Szt. István volt az, ki mely állambölcséséggel belátta, hogy e nemzetnek hivatása nem a harcz és a háboru, hanem a béke és a művelődés s ki ennek tudatára jutva, e vértáptatta földön, mely oly sok hatalmas népnek szolgált már örök nyugóhely gyanánt, megalapította a magyar államot.

Valóban különös e föld története! Hány és hány nép telepedett le, — a népvándorlás nagy vihára által ide vetve — a Duna és Tisza síkságán, a világtörténelem hány híres és nevezetes alakja ütött itt táborát,

hogy hatalmát innen terjessze a világ négy tája felé és mégis mily hosszú időnek kellett elfolynia, míg végre a magyar nép — a népvándorlás által Európába sodort nemzeteknek eme utolsó, maroknyi, kis csapata államot alkotott e földön. Míg a longobardokat, gepidákat és avarokat elsodorta a sors és saját vétkeik a megsemmisülés örvényébe; Attila a világhódító, hatalmas, hun király és az ő népe eltűntek a megrettent Európa szemei előtt; addig: a maroknyi magyar nép, mely a hosszas és viszontagságos vándorlás után, ezernyi csapás sulya alatt, csak meglédelve látja meg világhírű, nagy rokonának Attilának egykori birodalmát, államot alapít ennek helyén és azt egy ezredéven át ezernyi veszély és csapás közt megvédi.

S ha mindennek okát keressük, ha csodálkozva tapasztaljuk, hogy maroknyi nép az ellenségek százezreitől fenyegetve, gyakran még önpártoskodásba is merülve, megvédi függetlenségét és szabadságát, úgy ezt első sorban Szt. István állambölcséségének, kiváló uralkodói tehetségeinek köszönhetjük. Mert ha Szt. István nem ismeri fel idején azt a veszedelmet, mely a magyar népet a folytonos harcz és háboru folytán fenyegeti és ha ennek ellensúlyozása végett nem lép fel maga kellő eréllyel, hogy mint apostol atyai jóságával, mint uralkodó királyi hatalmának teljes erejével népet szelidebb erkölcsökre vezesse s vele a szeretetet val-

lását elfogadtassa úgy e nép, a mint feltűnt úgy el is merült volna nyomtalanul a feledés homályában.

S ha kegyelettel emlékezzünk meg arról a dicső férfüről, ki vitézséggel, kardjának erejével, vezéri bölcsességével a magyar népnek hazát szerzett, ép oly nagy tisztelettel kell megemlékeznünk arról is, ki a magyar királyság megteremtésével megvetette alapját annak, hogy e szép és gazdag föld örök időkre maradjon a magyar nemzet lakhelye és birtoka.

És ime azóta, hány zivatáros és vészterhes század viharzott el fejük felett! Mennyi szenvedés, fájdalom és csapás érte e nemzetet! Hányszor összetörték, szétzúztak minket s hányszor ástak ellenségeink sirt a magyar nemzetnek! De a szenvedés és fájdalom csak megedzette karjainkat, a csapások csak növelték a nemzetben erejébe vetett bizalmát, ha veszély fenyegette e hont a darabokra tört és szétforgácsolt erők ismét egyesültek a haza védelmében és a mohi pusztán, a mohácsi csatásikon zöldebben és virulóbban hajt ki ma a reménység életfája, mint valaha.

Hányszor tiporták össze legszentebb jógainkat, hányszor fosztottak meg legdrágább kincsünköt: szabadságunkot és mégis »annyi balszerencse közt, oly sok viszály után, megfogya bár, de törve nem él nemzet e hazán.

TÁRCSA.

Harpokratesz szobra alatt.

— (Novella.) —

Írta: Verner László.

(Folyt. és vége.)

Mondjátok még, hogy a házasságok jobbjára kishirdetések után ütnék be.

Az idyllikus eset után Edelényi meglehetősen bajban volt. Modern történetben prudéria nem lévén lehetséges, hát kimondom magyarán himezés-hámozás nélkül: Edelényinek fiatalos juxai, asszony bolondításai közben, egy asszony elválaszthatatlanul vele maradt. Az Edelényi asszonya varróleány volt. Edelényi egy hivatalos excursionsja közben lelkenedve fedezte fel a kis hamupipókéit. Nem részletezem a dolgot. A belvárosi templomban a Mária-társaltnak előimádkozója, a kis varróleány édes anyja, egy szép napon horribilis átkokat szórt a szökevény leányra és támasz nélkül maradt. Azóta az éves idejét is átimádkozta.

Edelényi pedig a kis, bátorlalan varróleány könnyeit forró csókokkal és szent esküvésekkel szárította föl. A viszony nem ígérkezett ideiglenesnek. Egy szöszke gyermek tappant közibük, a ki göccselő szöszke Edelényi nem kis bosszankodására öt papának hívta.

Mikor Edelényi arra a boldog tudatra ébredt,

hogy vagy Márta az övé lesz, vagy megbolondul, azt a kellemetlen kötelességet tartotta főben járnak elintézni, hogy azt az — asszonyt a fürdőből elutaztassa. De az asszony makacs volt. Ellenállt. Szőcsnákát csinált, oly kétségbeesetten járt-kelt, hogy az utzanépének ez volt az általános hite róla: Fogadni mernék, hogy ez az asszony nem-sokára a lapokba kerül, a rendőri hírek közé.

Végre is engedett. Egy enniváló szöszke, gyermekkel tünt el a helyről, hogy Edelényinek ne legyen utban.

És ettől a pillanattól kezdve élt a fürdőben egy valóban boldog pár. Nem mondom, hogy Elemer kábító czirkumpertusait ama bizonyos belső kisbíró ne zavarta volna, hiszen a mai spleenes emberben is van még lelkiismeret; de elég volt egy tekintet az aggodalom nélkül való, ártatlan gyermekre, hogy ünnepies érzés öntse el a szívet. És végre is! Fiatal volt, repkedett. Nem csak neki vannak ilyen fiatalos sötét pontjai. Ordögök is félre a tépelődéssel. Mari sem fogja végig ilyen tragikusnak nézni a dolgot. Hiszen csak lesz esze és beláthatja, hogy a dolog a világ végéig így nem maradhatott.

Am, az a kisbíró nem tette túl egykönnyen magát az eseten. Ellenkezőleg! Új vádakkal ki-nozta Edelényit.

Egy szép őszi napon végre isten és emberek előtt övé lett Márta. Szívében fölemelő érzés zsongott, mikor a padkőzők kíváncsi szájtátó közönsége sípegie.

— Gyönyörű menyasszony!

A nászut ideje is megérkezett.

Márta éppen az uti előkészületeket tette, midőn egy örült tekintetű asszony betámolygott. Utána egy gyermek.

Márta felsikoltott.

Az öröm és zavar vegyes sikolya volt ez.

Szavakkal csak profonálni lehet ezeket a megindító jeleneteket, Turgenjev, Gogol, a novellák gigásai is tartózkodnak tőle. Tölem valóságos nyegleség lenne, ha megeselekedném.

Görcsös könyveivel, szivettépő fájdalomával az asszony minden elsőbbségi jogát ékesen elutadta beszélni. El annyira, hogy Márta, a gyámoltalan pusztai gyermek, merész tettekre határozta el magát s mikor az ujdonsült férj szerelemittasan a szobába nyitott, a szelid gyermek villogó szemével, reszkető, de határozott szavaival valóság-gal megdermesztette életét.

— Edelényi! Ön engem szivtelenül, kegyetlenül megsalt.

A szomszéd szobából pedig előtört egy vergődő asszonynak görcsös zokogása.

Azt hiszitek, hogy szemet-szemért, fogat-fogért?

„Oh nem! Mi kik alakjainkat az életből formáljuk, mi, akik jobbjára a nők állhatatlan szívére irunk, mi ebben a korban is nyíltan hirdetjük, hogy van még igaz női hűség, szerelem és lemondó áldozat.

Mese.

*Volt egyszer egy barna fiu,
A kit eltemettek
Még nem érett élet után
Jégvirággal beültetett
Sírhint alá tettek*

*Volt egyszer egy szöke leány,
Akit eltemettek,
Czeltévesztett élet után
Vadrózsákkal beültetett
Sírhint alá tettek.*

*Miért halt meg a barna fiú
Mért a szöke lányka?
— A temetőn a szél kaczag
S két kis fejfa daczosan néz
Az égben egymásra.*

Hrabovszky Lajos.

Tévedések.

*Biztosra vetted, hogy szeretsz,
Szereted száam, arcom, kezem
Szereted rajtam mit szeretni
Lehet ily vézna emberen.*

*En is azt hittem, hogy szeretlek
Szeretem ajkad, kék szemed,
Szeretem mit egy csalfa lányon
Ma nap szeretni csak lehet.*

*De hajh! kiszült a csuna turpi:
Hogy én imádtam nem vagyok!
Hogy még csak versem sem kutatják
Azok a bájos kis kacsók.*

*Hogy bennem nem embert szeretted,
De eszmét, muló ideát
S csak addig voltam néked édes
A míg a szavam hallgatád.*

*De jaj kiszült, hogy én se téged
Csak két szemed imádtam ám
Szigetjét vágyam csolnakának
Melyet a vihar partra hányt.*

*Szóval mi szörnyen megcsalódtunk
A szívügyekben édesem
S adjót mondtunk a jó viszonynak
Egy aranyos kis névjegyem.*

*Igy nem gyanus, hogy mind a kettőnk
Ajaka néma hallgatag,
Mikor Leibnitzről diskurálgat
Egypár kiaszott vén alak.*

Hrabovszky Lajos.

Minek is a szerelem . . . ?

Ejfel felé járt már az idő. A kávéház félhomályában csak néhány elmosódott alak volt látható, kik bor és cigányzene mellett élvezték végig a gyorsan tova suhanó perczekeket. A gyöngye gázvilágítás, mely kellemes félhomályba borította a kávéházat a késő vendégeit, a cigányok melábus, édes zenéje, az utczáknak mind jobban elcsöndesülő zaja, melyet csak időközönként szakított meg egy-egy tova-robogó bérkocsi zörgése, kellemes álomba ringatták lelkeket, melyet andalgásából csak néha-néha zavart fel a mulatók egy-egy erősebb felkiáltása.

De hallga! A cigányok valami új dalba kezdtek, valami végtelen elszomorító, bubánatos dalba, mely keserves csalódásról, kiábrándulásról, szerelmi bánatról szólt. Mintha egy haldokló szív végső fellobbanása, egy reményeiben csalódott ember utolsó sóhaja

lett volna-e dal; annyi szenvedés, fájdalom és keserűség szólt meg benne. Még most is, oly sok idő leforgása után fülemben cseng a dal refrainje s mintha hallanám, hogy sir-ri a hegedű, mikor hallatja a végső kétségbeesés elhaló hangját: Minek is a szerelem a világon?

A mint hangzott a dal, mindig fájóbban, mindig keservebben, egy vén cigány szemében egy könnyesepp jelent meg, aztán a másik, míg végre egészen sirásra fakadt. Milyen végtelen nagy bánat lehetett, az mely e vén ember keblének nyugalmát megtörte s mely szeméibe könnyeket csalt? . . . A zene elhallgatott, a mulató ifjak elnémultak s láthatólag mindenki arra gondolt, mi-csoda történhet juthatott eszébe e szegény öregnek, hallva-e dalt, milyen fájó emlékek elevenülhettek meg lelkeben. A vén cigány megérté érdeklődésünket s a következő történetet beszélte el nekünk:

Harmincz-negyven éve lehet már annak, hogy ez az esemény megtörtént. Akkoriban uraim én nemcsak a fővárosi közönségnek, hanem az egész művelt Európának kedvence voltam. Bámultak engem, lelkesültek és hevültek játékomon. A legelőkelőbb körökben, főuri társaságokban otthonos voltam.

Dicsőség és bámulás nem kellett nekem, de volt egy kincsem, mit oda nem adtam volna minden dicsőségért, minden kitüntetésért, volt egy kedves, szép leányom. Honának hitták. Még most is magam előtt látom szép karcsu természet, őszinte, kék szemét, arany szöke haját, még most is mintha hallanám hangjának kedves csengését, ajkai édes csevegését. Most is emlékszem arra, hogy örökig eltudtam állani ágya előtt, a mint kezeit összekulcsolva, ártatlanul ott feküdt előttem s én akkor felejtettem hirt, nevet, dicsőséget, mindent s csak azt tudtam, hogy ő az enyém s hogy ő az én legdrágább kincsem. S mégis elkellet őt veszítenem. Elszakította tőlem a Mindenható, nem! elszakította tőlem a szerelem!

Egy este őt is magával vittem egy főuri estélyre, melyeken, mint ünnepeelt művész szívesen látott vendég voltam. Oh bár ne vittem volna el, bár hagytam volna őt csendes otthonában, hol oly meglegedettnek s boldognak érezte magát, akkor tán minden másképp történnék. A főuri estélyeken, hová őt aztán többször elvívem, megismerkedett egy előkelő ifjúval — Dánosi Gusztáv gróffal — kivel aztán kölcsönösen megszerették egymást. En látva a boldogságot, melylyel e szerelem szívét eltölté, nem háborgattam azt, hisz hogy zavartam meg volna szívének boldogságát én, ki őt mindenek fölött szerettem! Örült voltam! Azt hittem, hogy a művészet, ez a mindenki által csodált, dicsőített művészet lerontja majd a társadalmi különbségeket s honám boldog lesz. Nem rontotta le s honám szíve megtört a nagy csapás alatt.

Egy szép nyári estén történt. Honával együtt a lakásunkat környező kisdud park egyik lugasában ültünk s ábrándoztunk a jövőről. Köröskörül csend és némaság honolt s mi így egymáshoz közel élveztük az együttléttel boldogságát. Nem szóltunk egy máshoz, de mindegyikünk tudta, hogy a jövőre gondolunk. Ez volt életem utolsó boldog estéje! A mint így elmélázva egymásmellett ülünk a szolga egy levelet hozott honának Dánosi gróffól. Ez a levél! ez tépte szét az ő s vele együtt az én boldogságomat is. Volt abban a levélben szó örök szereléről, keserű lemondásról, vigaszról, de a vége mégis csak az volt, hogy Dánosi

grófnak atyja akarata folytán el kell hagynia honkamat — örökre!

Minek beszéljem el tovább a történeteket. Egy oly nő, — mint az én honám csak egyszer szeret s ha csalódik, elhervad — mint elhervadnak a mezőn a virágok, ha a nap éltető sugara eltűnik s helyét elfoglalja a fagyos őszi szél. Sokáig küzdött magával nem akart szerencsétlenné tenni engem, míg egy napon nem bírta többé leküzdeni fájdalmát s ő is szaporította azok számát, kiknek bánatát a Duna hajjai fedik el.

Aztán vége lett mindennek. Megutáltam, meggyülöltem ezt a festett világot, mely elrabolta tőlem legföltettebb hincsemet, szét-törte boldogságomat; ott hagytam s lettem, azzá, a mi most vagyok. Az évek az idő enyhítette bánatomat, de ha hallom ezt a nótát! fölelevenülnek lelkeimben az emlékek s ekkor azt hiszem, hogy a szívem ketté szakad.

* * *

Mikor hajnal felé hazavetődtem, nem tudtam sokáig álomra hunyni szemeimet s mikor már félig szendergő állapotba jutottam még akkor is láttam magam előtt a vén cigány kétségbeesett alakját s fülemben csengett a dal: Minek is a szerelem a világon?

Minek? Minek?

kd.

Hirdetés.

A csáktornyai áll. tanítóképezde köztartása részére szükség

hus és péksütemény

szállítása az 1896 97-ik tanévre e legjutányosabb vállalkozónak kiadatik.

Ajánlatok aug. 22-ikéig nyujtandók be az intézet igazgatóságánál. 575 1—1

Csáktornya, 1896. aug. 10.

Az igazgatóság.

VASUTI

MENETREND.

Budapest felől: érk. 1.14, ind. 1.17 (gy. v.); 5.51—6.06 (sz. v.); 12.57—1 (gy. v.) 4.01—4.15 (sz. v.); 6.9.56 (v. v.) Prágerhof felől: é. 4.36—4.39 (gy. v.); ind. 5.52 (v. v.); 11.29—11.39 (sz. v.); 3.59 4.02 (gy. v.); 9.55—10.07 (sz. v.); Z-Egerszeg felől: é. 8.42, 9.42; i. reg. 6.00, d. u. 4.28. Varaszd felől: é. 4.20, i. 4.49, 5.40—6.15, 11.13—11.44, 12.50—1.20, 3.50—4.20, 9.30—11.17 órákor.

Felelős szerkesztő:

Segéd-szerkesztő:

MARGITAI JÓZSEF. ZRINYI KÁROLY.

Kiadó és lap tulajdonos:

FISCHEL FÜLÖP (STRAUSZ SÁNDOR).

Sve pošiljke tičuće se zadržaja novinah, naj se pošiljaju na me **Margitai Jožefa** urednika vu Čakovec.

Izdateljstvo :

Knjižara **Fischel Filipova**, kam se predplate i obznane pošiljaju.

na horvatskom i magjarskom jeziku izlazeći ružveni znanstveni i povučljivi list za puk

Izlazi svaki tijeđen jedanokrat i to: vu svake nedelju.

Predplatna cena je:

Na celo leto 4 frt.
Na pol leta 2 frt.
Na četvert leta . . . 1 frt.

Pojedini broji koštajē 10 kr.

Obznane se poleg pogodbe i fal računajū.

Službeni glasnik: »Čakovečke Šparkasse«, »Medjimurske Šparkasse«, »Šparkasse Okolice Čakovca«, i. t. d.

Nekaj iz gospodarstva.

(Dalje).

4. Svjetlo.

Svjetlo je većinom s toplinom spojeno. Svjetlo izvira ili postaje iz izvora zemaljskih, nu osobito izvire iz nadzemaljskoga vrela »sunca«. Bez sunčana svjetla nebi živile ni biline, ni životinje, niti ljudi. Prez sunčana svjetla nemore se zelena biljka ukurutiti, makar imala koliko mu drago topline. Prez sunčana svjetla ostaju stablike blēdo vodene i krhke, kaj opazamo na bilju, koje raste vu hladu, vu sjeni ili vu pivnici. Krumpir n. p. potira vu pivnici duge klice, ali se prez sunčanoga svjetla nemogu vu zelenu krepku cinu razviti. Sjeme doduše more niknuti iz temna naručja zemlje ali čim se pokaže nad zemlju treba mu svjetla, da uzmogne hranive čestice pretvarati vu krute sastojine svoga bitja. Bile te hranive čestice, koje prima, raztopljene vu vodi svojimi žilicami iz tla, ili uzdušne ili plinovite, koje svojim listjem iz zraka siše, jedino se sunčanim svetlom lučbeno pretvaraju vu bilju. A to se pretvaranje tim bolje obavlja, čim izravnije sunčano svjetlo dopire do bilja. Pak uprav tada i jedino tad izhlapuju ili izlučuju biljke preko listja kisik, kak je već jenkrat rečeno. Ovo je razlog,

zbog kojega vuni raztuča bilja većinom obraćaju svoje listje prama sunčanomu svjetlu, kad to i kak mogu.

Listje i mladje dobiva svoju zelenu boju (farbu) od sunčanoga svjetla; prez njega bilo bi vse blēdo. Zrnje krutno i jedro, vsako voće svoju zrelost, farbu i duhu dobiva od sunčanoga svjetla. Kad je deždjevno ljeto, makar bilo drugač dosta toplo, vsi su rodovi male cēne: kesno dozreliju, vodeni su, nisu jedri niti tečni, ter i kad dozreliju, nestoje dugo zdravi, nego se kvare, i to vse zato, kaj im je premano sunčanoga svjetla. To vidimo pri grozdju, sadju i pri vsake žitarice.

Odovud se more gospodar vnogo toga navēiti, kaj mora navēk na pameti imati. Vuči se: da vsaka rastlina čim više svjetla dobiva, t. j. da čim ju više i duže razsvētljuju sunčani traki, tim se više razvija i tim se podpuneše pretvara vsa hrana, koju je vu se upila, vu njezine sastavne delove, vu njezino biće; pretvara se najpre ne samo vu sastav svoga struka: vu stabliku i drvo, nego i vu škrob, ulje sladur, bjelančevinu itd. Rastlina pako može najviše primiti svjetla, kad pojedince ili porēdko stoji, t. j. kad rastline pojedince jedna od druge vu toliko stoje, da sunčani traki vse njezine listnate delove sa svih stranah većim dēlom dana obsvētiti mogu.

S razloga toga sadimo voće vu stanovitom razmaku (vu stanovitoj dalini) jednu od druge vu redovi; zato obrezavamo i prerediteljemo derveću pregustu krošnjju, da sunčano svjetlo tim lakše vsakamo doprēti uzmogne; zato je vrlo probitačno, kad se voćnjak ili vinograd nasadije, da se redovi povedu pravcem od sjevera prema poldnevu, gde to položaj dopušća. Ovim bo pravcem obasjavaju izravno sunčani traki listje s ishodne srani prije podne, dočim do onih od zahoda dopiru traki, koji su prodrli med listje, sa izhodne strane. Poslje podne biva opet protivno. O podne pak obasjava sunce žarkimi svojimi traki sa visokoga svoga nješta okomice ves nasad sa svih stran.

Kaj nas vse ovo vuči? Vuči nas, da vse kaj sadimo ili sijemo, bilo to voćnjak (sadnjak), vinograd (gorice) itd. treba da tak sadimo, da nebude nasad pregust, nego da sadimo razmjerno vu tolikoj dalicini (razmaku), da do vsake biljke uzmogne dopirati dovoljno svjetla. Drugač nam je zabadava trud.

O tlu (zemlji).

Tlo ili oraču zemlju nazivlje gospodar onaj dēl zemlje, na kojem more uzgajati vsake fele biline. Biline rastu na tlu i dobivaju dēlomice iz njega tvari, kojimi se hrane. biline ne uspejavaju na vsakom tlu

Z A B A V A.**Siromaški Purček!**

Jeli vi poznate lendavskoga Purčeka? Ja ga poznam, jer ja u obće poznam sve ljude, koji na ovoj zemlji živu ili su žveli ili barem bi mogli živeti, pak makar ih nisam nikada svojimi oči videl. To već sobom donša moje pisanje pripoviestih, i zato ja vidim Purčeka kad hoću, kak pred menom geba, jedan pet vederni lagev na kojem je dosta velika tikva za glavu i u kojem odzdo su dvie borove purice kakti noge vteknjene.

Purček je bil jedan miročudan čoviek, koj je jedino dobre jestvine ljubil, otdud je dobil i svoju formu tiela i svoj nadievak »Purček«, jer pravi pridievak mu je bil drugi. Ovo oboje, najme svoj oblik tiela i nadievak je on liepo trpljivo po svietu, kakti svoju vlastitost nosil, po malo ali sigurno i uvijek tamo, gde se je uslied viedrostojnih izvješćah i nepogrešivosti sudavlastitog njegovog nosa, najbolje kuhlalo.

A pošto pak je Purček bil neizmerno bogat posebnik iliti privatier, te se je u svojoj skromnosti uvijek sa jelom i preživanjem zadovoljavao, to mu je bilo moguće, da si je želju u toj liniji mogel izpunjavati, najpre pak, je za drugim ničim

nije hlepel, kaj bi plemento čoviečansko srdce moglo izpuniti. On si nije željel učejnim postati, niti je iskal družtva vjernih prijateljah, niti je hlepel za životom sa vjernom ženom u družtvu dobro odhranjene i čedne si diečice. Jednom riečju, on za nikaj drugo nije imal srdce i čud, nego za jelom.

Purček navadno nije puno govoril; ali rado i više krat je znal reći: »Čoviek je ono, kaj jede«.

Uslied toga se je trsil čim više i bolje jesti, za da čim savršeniji postane, t. j. čim debljiji i okrugliji, jer okruglo je po izreki stanovitog prastarog mudraca podpuno a sve drugo manjkavo. Njegov, anda ideal je bil, spodobu kugle dostiçi i tak najpodpunijeg oblika postati.

Jednoč je u oštariji pri stolu, gde mu već od duže vriemena nikaj nije išlo pravu tek, čul, tam prek Balatona je jedna sredoviečna kuharica, kojoj se mora »Čuju« reći i pred kojom si čoviek mora sve prste oblizati, ako same na nju pomisli, tak ona dobro kuha.

Sad stoprv prav nije nikaj išlo v-tek Purčeku; pak makar da si je sokač dal s pečenkami i kolači toliko truda, koliko prije nikada. Purčeku je dohadjala nebeska duha u nos tam iz onog kraja Balatona, on je od sad dan i noć samo senjal od još nigdar nevidjenih i nekušanih finih jestvin, a

pristojno pismo Purčekovo, odgovorila sa nazadnje je odlučil ovu bajnu kuharicu si prepisati, pak makar bu koštalo koliko goder.

I nije malo koštalo! Ova svojevolljna umietnica komena je na vrlo uljudno i milion falingami pisanim listom, da je njoj njezin dom tam prek Balatona tak mili i dragi, da se ona niti za nikaj od onud nekani gibatī, a konačno bi se i moglo reći da je za ledičnem čoviekom obiežala.

Na to je Purček težkim srdcem odlučil raznja proti Balatonu obrnuti, svojoj dragoj Lendavi zbogom reći te sa tam pek velike mlake pri čudotvornoj kuharici nastaniti.

Na skoro poslie toga je na obali balatonskoj na mig Purčekov postala jedna liepa kuća, u kojoj je bilo sve izvanredno liepo, ali najliepša je bila kuhinja i skoro zatim je u njoj pri komenu stala čudotvorna kuharica te zasladijala i zakiseljivala svomu gospodaru život, kak je to već došlo, sa tortami ili gulyašom, sa kohl i malinskem sosu ili čurkami sa kiselim zeljem, sa mede nimi vrtanji ili tuos macsiki i sa nebrojenimi ostalimi jestvinami, koje ja niti po imenu, a još manje po teku poznam.

Sad je Purček izbilja bil blažen i formom svog tiela se je sve to više i više približaval spodobi krugle na toliko, da se je komedjaskim lutam i cirkusom na više stoti-

jednako, a nije ni svako zemljište prikladno, da rodi vsakovrstim biljem. Čim više nahadja bilina primjerene hrane vu tlu, tim bujnije uspeva; ali mora uz to i položaj zemljišta biti prama naravi rastline. Badava bi na primjer sadili vinsku lozu na drugač izvrsnom tlu, kad bi ovo močvarno bilo. Isto tak pre palo bi nam zelje na suhom tlu.

Prva briga gospodarova mora biti, da se upozna sa svojim zemljištem. Upoznav on njegova dobre svojstva, znati će ih na svoju hasen upotrebiti, a ako dojde na falinge, trsil se bude, da ih odstrani ili popravi.

O postanku tla.

Tlo je postalo tečajem vjekova od kamenja. I dan danas raztraša se i drobi kamenje vu prah i ruševinu, sad vidljivim i bučnim, sad opet tajnim i tihim načinom. Ponajviše mrve i drobe kamenje zrak, voda, nagla promjena topline i zime, pak i samo bilinstvo.

Zrak raztvora kamenje ponajviše zato, kaj imade vu sebi kisika i ugljične kiseline. Ove stvari spajaju se s nekojimi sastavinami kamenja, koje se po tom razpuca i razdrobi.

Voda, koja (kakti deždj) na pećine pada, raztapa nekoje sastavine, ter tim probušuje kamenje. Otjecajući pako preko pećinah tira nizbrdice odlomjeno kamenje, koje se onda koturanjem i tarenjem mrvi i drobi.

Izmjenom topline i zime kamenje se razteže, t. j toplina ga razteže, a zima steže. Po tom odlupljuju se na površini pojedini falačeci (komadići) ili zevnu pukotine, vu koje more voda predrėti. Kad se pak voda vu pukotinah smrzne, dobije veći objam, ter se onda mora pećina razpucati, voda kak pukne kupica ili flaša, kad se vu njoj smrzne.

Biline tulikajše pomažu, da se pećine na površini ruše i raztvoraju. Na golih pećinah uhvate se najmre prije vsega najnižeše tajnocveti, lišaji, mašine, iz kojih postaje, kada isumru, na površini pećine crnica. Ova je doduše tenka i nezatna, ali na njoj ipak

već druge tajnocyétke bolje uspejavaju. — Na ostalcih ovih razvija se vse bujniji ter bujniji biljevni život. Korenjiće prodiru vu pukotine pećine; sagnjivši ondi stvore crnicu, koja se poměša sa razdobljenim kamenjem, pak tak nastane naslaga zemlje plodnice, koja je jaka, da na njoj uspiju i biline višega reda, kao što su: vrės, paprat, zatim javno-cvėtke, trave i drugo bilje. Ove biline ostavljaju za sobom već više crnice tako, da može konačno raznoliko drėvje zahvatiti korenje i vse bolje ter bolje napredovati.

Zemlja od smrvljena kamenja, oстане ili na mjestu gde je, ili ju pak voda na nizja mjesta oplavi. — Zemlju, koja je ostala na istom mjestu, gde je postala, nazivamo prvobitno tlo, dočim se onakova zemlja, koja je iz daljine doplavljena, zove naplavina.

Gornja vrst zemlje, koja je za obradivanje prikladna, zove se mekota. Dubljina mekota more biti vrlo različita. Kadšto je mekota samo po dlan duboka, i onda velimo da je plitka, kadšto je pako i više metrov gliboka, ter kad joj dubljina iznosi preko 25 centimetrov, velimo, da je mekota duboka (gliboka). Vrsta pako nalazeća se pod mekotom naziva se podloga ili zdravica. Podloga more biti vsakakva: kamen, glina, pesek, vapno itd.

O temeljnih sastojinah tla, o glavnih vrstih tla i o svojstih pojedinih vrsti.

Kako je više gore rečeno, zemlja je postala od razdrobljenoga kamenja i ponešto od ostataka bilinskih. Po tom ima vu zemlji navadno vnoغو više razdrobljena i razpala kamenja, nego crnice. Crnice imadu više samo ona zemljišća, koja su postala od samih bilinskih ostakov, kak god ih nahadjamo vu gdekojih prašumak i tresetištih. Po tom je i zemlja onakove vrsti, kakove je vrsti bilo kamenje, od koje je postala; i opet vu zemlji ima ponajviše onih tvari, koji je najviše bilo vu pećini, koja se smrčila vu zemlju.

Temeljne sastojine tla jesu: glina, pesek,

vapno i crnica. Ove sastojine dohadjaju vu vsakom plodnom tlu, nu vu vrlo različitom razmerju. A pokedob da su svojstva (vlastitosti) ovih tvari vrlo različita, različita su prema tomu i tla. Za to hoćemo li da zeznamo kakve nam je vrsti mekota i kojih svojstvah, moramo poznati temeljne sastojine tla i svojstva tih sastojinah.

1. Glina je, kad je čista, farbe běle ili bjelkaste ili sivkaste; nu navadno je žutkasta ili čerlena, ili modružasta ili zelenkasta, kaj dohadja od različitih primjesah, osobito pako od željeznoga kisa. Glina je mastna. Kada je vlažna, tada je gvecava ter se dade poput tēsta mēšiti. Vu vodi se netopi, već se samo razmoči i upijenu vodu čvrsto pridržava. Glina mora do 70 postotaka (70%) svoje težine vode upiti, a da ona iz nje ne izkaplje. Glina vu kojoj je 30 do 50 % pēška, na zivlje se ilovaćom, (Kada ima vu 100 dēla 30 do 50 dēla pēška ili kada ima vu 100 kilograma 30 do 50 kilograma pēška, a ostalo je glina). Tlo, vu kojem je glina pretežna, nazivamo težkim i to zato, jer se radi svoje spojnosti (sbitosti) teško obradjuje (obdelava). Takovo je tlo hladno, jer vodu jednom upijenu dugo pridržava. Kad se glinato tlo osuši, nemore deždjovnica (kišnica) gluboko vu nju predrėti ar se od nagloga deždja (kiše) namoči samo površina a ova nepušća vode vu dubljinu.

(Drugi put dalje).

KAJ JE NOVOGA ?

Nj. Velićanstvo vo Čakovcu.

I »Nemzet« javlja, da bude Nj. Velićanstvo došlo vu Čakovec, da bude nazoćen jesenskim vježbam 3. i 13 vojnog sbora. Kralj bude stanuvao pet dana vu dvoru grofa Fešetića.

Dr. Wlassics Gyula.

Čakovečki zbirni kotar bude prenovišenoga gospodina dr. Wlassics Gyula ministra i našega ablegata opet kandidiral.

nah korakah moral ugibati od straha, da iz nutra koj pajael neizbeži te je njega u misli da je krugla neodkotura nutar u gledališće i po njem kakti po krugli neštrpće. Dapaće stvar se je već na toliko razvila da je stolar sententiu izrekao, ako bude Purćeku ikada raka potrebna, tak bude on to dielo lagvaru ili pintaru privušćil.

H to se je nekaj pripetilo, kaj nikomu niti u senji, a najmanje Purćeku bi se za moguće videti moglo bilo.

Dojde tu vsa zaplakana kuharica, koja je već podpunih pet križov na plećih nosila k-svojemu gospodaru Purćeku te mu na kratko odpove službu. Purćeka je skoro božji bić vudril. Ona se prične izpircavati, da akoprem joj je to vrlo teško, švojega dobroga gospona ostaviti, ali ona ipak mora oditi! Jer i ona je tako rekuć čoviek, pak baš radi toga njoj ovdě neima duže obstantka.

Purćek se je već iz početka na svoj mehki stolec naslonjać bil srušil i svoje borove purice jednako u zrak pretegnul.

»Kaj« — zakrići ves zasopljen — »Vi me hoćete ostaviti, jer ste nato rekuć i vi čoviek? Kak da bi vam ja to ikada bil prepovedal i samo psa okolo sebe imati hotel! Dragaa Terka, vi ste najbolja ženska ovoga svieta kak daleko se samo kuha i peće, ako

mi ostanete vierna; ali ako od mene odidete, tak ste moja vmoriteljica!«

Draga Terka na to med suzami odgovori, da ona tu rieć čoviek nije tak mislila. Priznanje i hvalenje njezinog gospodara joj godi, a njegova zdvojnost ju osobito boli; ali . . . kad je žena već preko . . . trideset i po malo u lietu nuter ide, onda bi i žena jedan krat rada čoviek postati a ne uvijek družinće, pak bi jedan krat hotela na svoj vlastiti kommen misliti zaradi približavajuće še starosti.

»Dobro« — vpadne tomu škrebetećemu kavinskomu melinu Purćek u rieć — »dobro! Ja hoću mojoj zemeljskoj sreći žrtvu doprinesiti, tam se postavite na onu vagu, koju imam ovde za sebe vagati i ja hoću sa zlatom vas vagnuti dok bu jezićec u sredini. To sve bude vaše, ako u mojoj kuhinji do mog zadnjeg zalogaja sa kuhaćom u ruki ostanete!«

Premislite si samoladnost ove kuhinjske umietnice! Ona niti sada o tom nikaj nije hotela ćuti.

»To bi sve dobro bilo« — prične opet ona — »da ja nebi bila čoviek . . . i da nebi imala srđce . . . i . . . da moje srđce nebi već imao jihov sluga!«

Iz mucanja je pri tom po malo rastuć prešla u plać, a sad je pričela tuliti kak stanoviti četveronožci kad ćuju verkleca.

Purćek je postal blied kak stiena. Zar bi on sad neka svojega življenja sreću, najbolju kuharicu ovoga svieta, jednomu slugi, koj niti nezna kaj su dobra jela prepustil? Ili bi svojemu želudcu i liepoj okrugloj spodobi tiela još zadnju žrtvu doprinesel?

Strašne odluke se često u jednom hipu dozore. Tak je bilo i u Purćekovoj duši.

»Dobro« — veli joj sad muklim glasom te ju strastveno prime za mezimec desne ruke — dobro Terka! Ja pred vami nemrem klećati, jer se uprav nemrem kleknuti; ali ako vam je samo do srđca stalo, tak imam i ja srđce. Vzemite anda srđce i ruku te budite moja žena; ali nepustite me med ljudmi, koji od fině kuhinje toliko znadu, koliko krap od torte ili jazvec od kave zvrhnjem a skunkać od jeternice ćurek smušardom!«

I nut. Purćekov govor je opal na plodnu zemlju! Terka je sad iz karletke izpustila škvorca-slugu a miesto njega u nutar zaprla debeloga gimpla. Purćek se je naravski odmah požuril pri svetovnih i duhovnih oblastih stvar u red spraviti te tako najbolju kuharicu ovoga svieta na se zvezati.

Kak se to već za takov odličan par pristoji, bile su gosti sa svum mogućom pompom i paradom priredjene i obdržavane a zatim . . . su za Purćeka dobra vrienjena prestala i nastala egiptonska gladna

Vekša stranka zbiráčov bude opet sve većinilo, da si žmožnoga gospodina, naše domovine i naše varmegije dičnoga sina pak zabere za ablegata. Kak čujemo, Njegova preuzvišenost bude kandidiranje izvolila prijetiti, koj glas bude zasigurno tak vu Medjmurju, kak vu čeloj varmegiji veliko veselje zrokuval.

Med melinskim kamenom.

Vu Györgyike zvanój obćini pri Sv. Martinu se je za Precs zvanój mlinara mala pucka 4½ ljet stara Monika igrala vu melinu. Kolo ju je tak nesrečno vlovila za opravu, da joj je glavu zdrobila. Ostala je na mestu mrtva.

Pohod budimpeštanske izložbe.

Od 2. majaša do 30. Juniuša pohodilo je budimpeštansku milenijsku izložbu 1.110.511 osoba s devnom kartom. Izložba od ljeta 1885. imala je vu tom vremenu 622.687 pohoditelja. Mjeseca juluša pohodile su izložbu 435.222 osobe Vu vsemu je anda iznosil pohod do 1. augusta 1.545.733 osobe na prema 833.269 osoba ljeta 1885. Najviše pohoditelja bilo je 22. juluša: 48.127, a najmanje 30. juluša: 5580. Ostane li pohod jednako kak do vezda, moglo bi pohoditi izložbu 3 milijuna osobah.

Oluja vu Beču.

Vu subotu 1. augusta od ½ 2 vure do ⅓ 3 vure po poldan bešnila je nad Bečom vrlo žestoka oluja, koja je nanesla vno go vekšega kvara, nego li ona od 7. junuša 1894. Črni oblaki, kaj su se već od polneva sabirali sa jugoizhoda i zrokuvali kmicu, da se je moralo vu vno gih stacunih i hižah vužgati svétlo, stali su okolo ½ 2 vure uz silnu grmljavinu i bliskavicu upravo ljevatí silnu kišu (deždja) i sipati gustu debelu tuču. Nižeši gradski predeli bili su za kratko vrème poplavljeni. Vsaki je promet prestal, kanali nisu mogli gutati prevelike vode, ter su popucali, a usljed toga voda je predrla vu vse podzemne prostorije. Kvar koji je nanešen hižam i gradnjam i vrtovom neda se još niti preceniti. Najvekši kvar su preterpele radnje kod gradjena gradske željeznice an der Wien; tu je voda odnesla vekši děl nasipa i razrušila vse izpeljane regulatorne radnje. Vu

lieta: Iz Krugle je sve po malo postalo jajce, iz jajca palica a iz palice samo tenja tak, da kad je stolar od bogate vdovice naručbu za raku dobil, nije bilo potrebno to dielo pintaru privuščiti.

Dan pošlie vienčanja je Terka svečano očitovala, da pošto je sad postala milostiva gospa, a ona zna kak se u tom stališu kakti »nagysád« gospa ima vladati, tak od danas ona više niti korak u kuhinju učiniti neće, a još manje kuhaću u ruke vzeti, niti za cieli sviet ne!

Siromak bogati Purček!

U školi.

Učitelj: »Anda duh je bitje koje, neima tiela, zapamtite si to dobro! — Kaj se ti mali tam u kutu smeješ?«

Dijaćec: »Je — jer to mora jako smiešno izgledati, kad je glava odmah na nogah priraščena!«

Em. Kollay.

Neullerchenfeldu zrušila ze je dvokatna (na dve kondignacije) hiža, vu kojoj je stanovovalo 19 familjah (stranak). Vse osobe mogle su se osloboditi zvun jedne jedine, nekog nepoznatog čovjeka od kakovih 35 godinah, koji je s rušecom hižom prepal vu kanal. Voda je podrovala fundamente hiže, pak se je ova stala naglo rušiti. Najprvlje su popustili dolnji delovi, a za njima išlo je tak do krova. S hižom skupa prepalo je i vse pohižtvo i vsa imovina stanovnikov (kvartérnikov), ter leži zdrobljena na kupu. Kakovi su se prizori sbivali vu blizini ove hiže neda se opisati, a društvo za osobadjani je imalo je pune ruke posla, dok je bar donekle vučinilo red. Vu vsih bečkih kotarov ima vekše ili menjše štete (kvara), a oluja je i izvan Beča počinila vno go zla.

Istoga dana ob 5 vuri polne bešnila je oluja (bura) vu Karlovih Varih, gde je poplavila vse vulice, a na večer bešnil je pravi orkan vu Budimpešti, koji je izkorenil najstareše drevje i jako skvaril krovove, šetališća, a osobito izložbu, gde su vno go osobe (50) od padajućega črepa ranjene. I više osobah vtopilo se je vu Dunavu.

Vrućina vu Italiji.

Iz Rima javljaju: Od 4. augusta vlada vu čeloj južnoj Italiji strahovita vrućina. Vu Palermu je toplonjer poskočil na 52,5 graduša C. na suncu i 45 gradušov C. vu sjeni, ovde 36 gradušov C. Nebo je zevsema smeđe farbe, zrak temen i zagušljiv.

Zima vu Australiji.

Iz Sydneya pišeju novine 24. junuša: Nakon velike vrućine minolog ljeta, čini se, da će sledjiti isto tako oštra zima. Barem su već vezda gore (bregi) i vno go brojni predeli na jugu zasuti snegom. Željeznica je na raznih mjestih obustavila vožnju. Dapače, dogodilo se je, kaj se nije dogodilo od ljeta 1836: sněg je opal vu Sydneyu i vu Parramati, a isto javljaju i iz sjevernijih mjesta vu Armile i Tenterfildu. Vu Viktoriji se je pače zmrzel jeden čovjek, — česa se više nigdo živ nezmišljava vu onih krajevih. Gde do vezda nije bilo snega, tamo su veliki deždji napravili kvare. Pokedob je zbog zla vremena, pravog orkana na kopnu i na morju, vekši děl telegrafov pokarjen, nemore se još ni znati za vse nevolje i nezgode, kaj ih je stopram nastala zima zrokuvala.

Katastrofa vu Japanu.

Iz Tokia javljaju, da vezda imaju službene podatke o kvaru, kaj ju je zrokuvala na sjeveroizhodu Japana 15. junuša velika plima, prouzročena podmorskim potresom. Službeno izvješće konstatuje, da je od ove katastrofe izgubilo život 26.975 ljudih; ranjeno je 5390, a 9313 hižah odnesla je voda. Kvar, kaj su ga preterpeli ribari gu-bitkom ladjah i sprava, čeni se na 900.000 jena. Vrednost prodalih hižah i ostalog imetka nije još precenjeno.

Imétek madagaskarskog ministra.

Na Madagaskaru bilo je bar vředno biti ministrom. Ne zdavnja vu Algiru vu zatočenju umrvši minister-prezeš kraljice Ranavalo III. koji je ujedno bil i njezin tovaruš, imenom Rainilairivoni, ostavil je imétko, koji se sastoji od 50.000 glava goveda, 2000 robovah, 20.000 unca slata, jednog milijuna gotovog novca vu englezkoj banki. 15.000 funti šterlinga vu vsake fele robi na skladištu velike palače i više drugih sgradah vu

Tananarivu, više majura i zemljišća na kom se nahadja franczka residencija, a koje nose na godinu 12.000 forinti. Zvun toga ostavil je minister i drugog imétko kakti dioničar zlatnih rudnikah.

Kratke novosti.

— Vu Budimpešti, 8. augusta. Ciklon vu Kečkemetu sfondal je vinograde (gorice) i voćnjake ter zrušil sgrade. Jednaki orkan nanesel je velike kvare vu Dunaföldváru, vu Sv. Andriji, vu Soltu, Mohaču, Pakšu i Körmendu. Na više mēstih došlo je do poplave.

— Vu Gradcu 8. augusta. Kvar od proloma oblaka znameniteši je, nego li se je s prva mislilo. Mnogi ljudi komaj su se iz vode oslobodili, dočim su izgubili vsu pokretnu imovinu. Hiže su na pol zrušene.

— Vu Holiču, 8. augusta. Viher s prolomom oblaka uništil je ves prirod.

Vu Rimu, 6. augusta. Brzojavne vesti, koje su stigle vu Vatikan, javljaju da je papin poslanik, patriarka Makarij srečno prispil vu rezidenciju abisinskog negusa Menelika i da je ondi bil s velikimi počastmi dočekan. Makarij donesel je Meneliku dragocjene darove, četiri žrtveničke slike od zlatnog mozaika.

Nekaj za kratek čas.

Putovanje dušah.

- A.: »Jeli vi vėrujete, da duće putuju?«
B.: »Neverujem, a vi?«
A.: »Ja verujem i osvedočen sam o tom.«
B.: »Pak kaj ste bili prvlje?«
A.: »Osel.«
B.: »Gda?«
A.: »Kad sam vam posudil 50 kruna.«

Osveta.

Mlada žena (po pravdanju sa tovarušem): »Nu čekaj, ja bum tebi već skuhalo kašu.«

Tovaruš (ravnodušno): »Drugo kaj i onak neznaš kuhati.«

Ijep izgled.

Išpan (uzimajuć slugu vu službu): Jedno Vam moram povedati, da sam kad kada jako grobianski!«

Sluga: »A ja stopram, gospon išpan.«

Ili — ili.

Birov (pokopiču): »Ja čujem, da si ti nezadovoljen sa tvojim dohodkom — i potrebuješ 20 forinti više.«

Pokopič: »Nu naravski! Vi znate dobro, da vezda nigdo nevmira. Ili mi morate poviziti plaću za 20 forinti, ili mora još jednu doktor dojtí vu našu obćinu.

Ženski baloni i moda.

Al su žene denes mudre,
Gle ti samo gle,
Dva balona svaka ima,
Da odletet sme.

I vu tramvaj one hrle,
Gle ti samo gle,
Al vu stinski balon pada,
Pak su jadne zle!

Novu modu stiska tvori,
Gle ti samo gle,
Hajde mužek, penez vadi,
Pak je dobro vse.

Priredil:

Glád Ferencz.

LOTERIJA

Buda 8-ga augustusa 1896.
87 10 20 22 1

Gabona árak. — Ciena žitka.

1 m.-mázsa.	1 m.-cent.	frtlól	frtíg
Buza	Pšenica	5.00	—6.00
Zab	Zob	5.20	—
Rozs	Hrż	4.50	—5.00
Kukoricza ó	Kuruza stara	4.00	—
» » uj	» nova		
Árpa	Ječmen	4.00	—4.75
Fehér bab uj	Grah beli	6.00	—
Sárga » »	» žuti	4.50	—
Vegyes » »	» změšan	4.90	—
Lemmag	Len	8.50	—
Bükköny	Grahorka	4.00	—

Nyiltér.*

E rovat alatt közlöttekért sem alaki, sem tartalmi tekintetben nem vállal felelőséget a Szerk.

Henneberg-selyem csakis akkor valódi, ha közvetlen gyáramból rendelik — fekete fehér és színes 35 krtól 14 fr 65 krig méterenként — sima, csikos, kockázott, mintázott, damasztot sat. (mintegy 240 különböző minőség és 2000 mintázatban stb. a megrendít áru, postabér és vámmentesen a házhoz szállítva és mintákat postafordultával küld; *Henneberg G.* (es. és k. udvari szállító) *selyemgyára Zürichben*, Svájcba ezüztett levelekre 10 kros és levelező lapokra 5 kros bélyeg ragasztandó. Magyar nyelven írt megrendelések pontosan elintéztetnek. 1

Hirdetések.

545. sz. v. 1896.

ARVERÉSI hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel köz-

hírré teszi, hogy a perlaki kir. járásbíróság 2914/p. 96. számú végzése által a mura-közi takarekpénztár részvénytársaság javára Kollarics Iván és társai al-hráscsáni lakosok ellen 180 frt tőke, ennek 1896. évi márczius hó 4 napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 43 frt 47 kr. perköltség követelés és 1/3 rész váltódíj erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróilag lefoglalt és 385 frt 60 krtá becsült 2 pajta, 3 sertvésől, 3 kukoricásakas, 1 istálló és kamra, 2 létra, 1 eke és szobabutorból álló ingóságok nyilvános árverés útján eladotnak.

Mely árverésnek a 4015. p. 86. sz. ki-

küldést rendelő végzés folytán a helyszinén, vagyis Alsó-Hráscsányban leendő eszközzésére.

1896. évi augusztus hó 22. napján d. e. 9 1/2 órája

határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi XL. t.-cz. 107. és 108 §-a értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni. 573 1—1

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő. Kelt Perlakon, 1896. augusztus hó 7.

Hirdetmény!

572 1—3

A király Ő Felségének Csáktornyára való jövele alkalmával van szerencsém magamat

zászlók szállítására s házak feldiszitésére ajánlani.

Egyuttal felhivom a nagyérdemű közönség figyelmét **butoraktáramra**, amelyben a **legolcsóbb árak mellett szolid kivitelű butorokat dús választékban** találhatni.

Kiváló tisztelettel
Schwarz Gyula.

Varazsd, 1896. aug. hó.

Külföldi-gyógyszertárak, baltikák, kom. háztartások

Zacherlin

mol. házi-állatok, tetvek stb. ellen.

Csodálatos hatása! Ugy öl, mint semmi más szer

biztosan és gyorsan mindennemű ártalmas rovar, miért is millió vevő által dicsérve lesz és kerestetik

Ismertető jelei: 1. A lepecsételt üveg. 2. A név: ZACHERL.

Valódi kapható:

Czáktornya:	Alsó-Lendva:	Perlak:	Polsztrau:
Özv. Göncz L. gyógyszer.	Fuss Nándor gyógyszer.	Kramarits Viktor	Rabič Miksa.
Gráner Testvérek	Freyer Fülöp	Sosterics Pál.	
Heinrich Miksa	Arnstein Benő.		
Strahia Testvérek.			

BUDAPESTI NAPLÓ.

POLITIKAI, TÁRSADALMI és KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

A **Pesti Napló** főszerkesztője, felelős szerkesztője és valamennyi dolgozó társa július 30-ikán megvált ettől az újságtól és még augusztus hónap folyamán új *politikai napilapot* indít

BUDAPESTI NAPLÓ

czimen.

A **Budapesti Napló** már első számával a magyar közönség régi barátja gyanánt fog az ország elé lépni, mert a szerkesztőség elveit, szellemét, irányát, hangját magával hozta és olyan újságot ad az olvasónak, amely a magyar szabadelvűség, a nemzeti politika, a magyar társadalom, a magyar gazdálkodás szolgálatában, az európai sajtó orgániumai körében a legelső sorban kíván helyet a maga számára stíljének előkelősége és zsurnalisztikai tökéletessége következtében.

A BUDAPESTI NAPLÓ főszerkesztője: **Vészi József.**

A BUDAPESTI NAPLÓ felelős szerkesztője: **Braun Sándor.**

A BUDAPESTI NAPLÓ belső dolgozótársai:

Ábrányi Emil

Clair Vilmos

Cerri Gyula

Erős Gyula

Fái Béla

Gergely István

Holló Márton

Horváth Elemér

Janovics Pál

Dr. Kovács Jenő

Lyka Károly

Márkus József

Merkl Adolf

Papp Dániel

Pekár Gyula

Dr. Soltész Adolf

Sváb Tivadar

Vezérezkírói a legkitünőbb politikusok. Tárcaírói kiváló novellisták, művészek és műbírák.

A **Budapesti Napló politikai rovata** találkozó helye lesz Magyarországnak legillusztrisabb publicistáinak. **Tárcairovata** tükrö lesz a magyar irodalomnak és nagy figyelemmel fogja kísérni a külföld irodalmi termését is. **Ujdonsági rovatának** frissesség, Elevenség, jól értesültség lesznek a jellemvonásai. **Művészeti rovata** a legmagasabb esztetikai törvények és a művészet igaz szükségleteinek megfelelőleg készül. — **Távirati rovata** hűségével és kimerítő információival fog kitűnni. **Közgazdasági része** alapos értesüléseivel, bő informatív anyagával és megbízhatóságával a magyar közgazdaság érdekeinek hűséges barátjává szegődik.

A BUDAPESTI NAPLÓ kiadótulajdonosa: a BUDAPESTI NAPLÓ szerkesztősége.

Előfizetési feltételek:

Egész évre — — — — — 14 frt.

Negyedévre — — — — — 3 frt 50 kr.

Félévre — — — — — 7 »

Egy hónapra — — — — — 1 » 20 »

A ki most legalább negyedévre előfizet, a **Budapesti Naplót** szeptember 30-ikáig (az évnegyed kezdetéig) **díjtalanul** kapja, most teljesített előfizetése tehát **az október—decemberi évnegyedre vonatkozik.**

Mutatványszámokat kívánatra nyolcz napig ingyen küld

570 2—3

a BUDAPESTI NAPLÓ kiadóhivatala:

Terézkörut 41-ik szám.